

Stil bloed

TONI COPPERS

Stil bloed

Een Liese Meerhout-thriller



Aan Ruud en aan mijn ouders

Dit boek is fictie. Alle overeenkomsten met bestaande personen en organisaties zijn onbedoeld en berusten op toeval.

facebook.com/CoppersToni

© 2012 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk maart 2012
Derde druk pocketuitgave februari 2019

Omslagontwerp: Wil Immink
Foto omslag: © Michael Trevillion / Trevillion Images
Opmaak binnenwerk: Philos

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3632 8
D/2019/0034/187
NUR 330

Als ze wakker zijn,
zeggen ze tegen me:
‘Jij en de wereld waarin je leeft,
zijn maar een korrel zand
op de oneindige kust van een oneindige zee.’
En in mijn droom antwoord ik hun:
‘Ik ben de oneindige zee,
en alle werelden zijn maar korrels zand op mijn kust.’

– KAHLIL GIBRAN, dagboeken

Hij hapt naar lucht.

Hij weet dat hij zal doodgaan, ik zie het aan zijn blik.

‘Het menselijk lichaam bestaat voor 65 procent uit zuurstof’, zeg ik hem. ‘Dat is toch veel, niet?’

Hij spert zijn mond open als een vis die op het droge ligt.

‘Een volwassene haalt gemiddeld twaalf tot zestien keer per minuut adem.’

Ik ga voor hem staan en buig me voorover, zodat ik zijn volle aandacht heb.

‘Elke vierentwintig uur passeert er maar liefst tienduizend liter zuurstof via de longen. Tienduizend liter, dag in, dag uit!’

Zijn hele lichaam schudt. Ik trek de zak even los en hij zuigt met een raspengeluid zo veel mogelijk lucht naar binnen. Dan plak ik alles weer vast. Ik ga zitten en kijk naar hem, naar zijn gespartel.

‘Zonder zuurstof sterft het lichaam, zo eenvoudig is het’, zeg ik. ‘Na dertig seconden heb je al bewustzijnsstoornissen. Na enkele minuten treedt er onherstelbare schade op in de hersenen. En daarna ga je dood.’

Zijn mond staat open. Hij beweegt zijn hoofd en zoekt vruchteloos naar lucht.

Hij sterft.

En ik voel niets.

Later zou de oudste van de twee agenten vertellen dat het gezicht van de dode iets extatisch had. Een uitdrukking van pijn en overgave, zoals op de prentjes op de middelbare school met daarop heiligen die allemaal de marteldood gestorven waren. Een uitdrukking van verwondering ook. Misschien zelfs van aanvaarding, maar dat laatste had hij zijn collega niet durven zeggen.

Enkele minuten eerder waren ze via de Promenade de Vlaanderenstraat in gelopen. De oudere agent voelde enkele zweetdruppels langs zijn ruggengraat glijden. Jaak Dedecker was al niet de fitste agent van het Oostendse politiekorps, maar vandaag had hij het extra lastig. Het weer deed vreemd: het was zwoel, de hitte van de afgelopen weken leek onder een stolp van dreigende wolken vol regen te zitten, en de wind zwol voelbaar aan. Er zat veel te weinig zuurstof in de lucht.

Jaak keek naar zijn twintig jaar jongere collega.

‘Kalm hé, Bruno,’ khen ’t ier nog nieverans zien branden.’

Een oude vrouw had over de telefoon geklaagd over keiharde muziek bij haar buurman, en Jaak en Bruno hadden de pech om de straatpatrouille te zijn die het dichtst bij de Europatoren liep te slenteren toen de oproep binnenkwam. Al sinds een tijdje vond de hoofdcommissaris het erg belangrijk dat de politie een vriend van de bevolking

was. Dus waren beide agenten met tegenzin afgeweken van hun ronde.

Net toen ze aan de voet van het enorme flatgebouw van dertig verdiepingen waren, beëindigde een grote zilvermeeuw met snerpend gemauw zijn duikvlucht en landde voor hun voeten.

‘Weg, rotbeest!’ gromde Bruno.

De meeuw zette een flauw pasje opzij en keek omhoog naar de agenten.

‘Peis je damme ze ooit gon meugen doodschiet’n?’

‘Dan zoek toch wil’n dat et nog vo men pensioen es’, verzuchtte Dedecker. Net als zowat alle Oostendenaren haatte hij de vogels hartgrondig. Het brandweerkorps had sinds kort de meeuw de oorlog verklaard en prikte elk ei door dat men vond, maar er werd op straat zoveel gezeurd over kapotgescheurde vuilniszakken en poep die zo zuur was dat hij de autolak beschadigde dat er stemmen opgingen om de dieren gewoon massaal te verdelgen.

Toen ze op de tweeëntwintigste verdieping uit de lift stapten, stond een oude dame hen op te wachten.

‘Dat duurde nogal.’

Ze sprak Nederlands, maar de Franse tongval was onmiskenbaar. Het was het soort vrouw dat Bruno bijna dagelijks tegenkwam op zijn ronde, dames van onbestemde leeftijd van wie het gezicht door zonnebank en zeelucht op een leren masker leek, duur maar saai geklede exemplaren die behangen met juwelen urenlang in de tearooms rond het Casino-Kursaal zaten en daarna met de vriendinnen een wandelingetje maakten. Er waren maar af en toe mannen bij, had Bruno nog niet zo lang geleden geconstateerd, alsof de oudere dames collectief hun wederhelft de bons hadden gegeven of ondertussen zo oud waren geworden dat ze hem al lang hadden begraven, en de weinige mannen

die er toch nog waren en die mochten meestruinen over de dijk, liepen steevast twee meter achter de vrouwen aan, iets wat de agent keer op keer bleef verbazen.

Zelfs vanaf de lift hoorden ze de muziek aan het einde van de gang.

‘t Is daar links, vanachter’, zei de dame. Terwijl ze zich in de richting van de gang draaide, rook Bruno een mengeling van parfum en de scherpe geur van haarlak.

‘k Heb al gebeld, ’k heb al geklopt, maar het helpt allemaal niet. ’t Is een schande, dat is ’t.’

‘Uw buurman is meneer...?’ vroeg Bruno, in het houterige Nederlands dat hij voor toeristen en alle niet-Oostendenaars gebruikte. Ook dat was iets waar de hoofdcommissaris nogal op stond.

‘Franssen, Tom Franssen, en laat dat “meneer” maar weg, als ge ziet waar dat hij soms mee thuiskomt.’

‘U woont in het...’

‘t Konden zijn dochters zijn’, ging de vrouw verder. ‘Kleedjes tot just onder hun onderbroek en gemaquilleerd van ’t kan nie erger, maar ne goeiendag kan er nie van af.’

‘U woont in ’t appartement ernaast, niewaar?’ begon Dedecker opnieuw. Zonder dat hij het besepte, ging hij weer verder in zijn streektaal. ‘Wiender lossen da wel up, madam, merci voe ’t telefongstje.’

Even was de teleurstelling op haar gezicht te lezen, maar al snel had ze zichzelf weer onder controle.

‘t Es a schande’, zei ze in plat Oostends. Dan sloeg ze de deur van haar appartement achter zich dicht.

‘Adele’, zei Bruno tegen zijn collega. Ze stonden aan het einde van de gang.

‘Wadde?’

‘Die muziek.’ Bruno wees met zijn duim naar binnen. ‘Adele.’

Dedecker haalde zijn schouders op en bonkte op de deur. 'Politie, opendoen asteblijft!'

Na twee keer kloppen legde Dedecker zijn hand op de klink en de deur zwaaide open.

Ze stonden in de hal van het appartement. De loeiharde muziek kwam uit de radio in de keuken en het bleek inderdaad Adele te zijn. "Set Fire to the Rain", het blijft toch een dijk van een plaat! riep de presentator enthousiast, en hij kon er nog net bij vertellen dat het bijna tien uur was, dat op deze vrijdagochtend het weekend al lonkte en dat er waarschijnlijk stormweer op komst was, voordat Bruno de knop van de radio had omgedraaid. Gedurende enkele seconden was de stilte bijna voelbaar.

De deur naar de woonkamer stond op een kier.

'Meneer Franssen?' Bruno klopte met de ene hand en duwde met de andere de deur zachtjes open.

De woonkamer van Tom Franssen had langs beide zijden grote vensters en baadde in het licht. De ruimte was spaarzaam maar smaakvol ingericht. Een grote, witte sofa in L-vorm, enkele lage boekenkasten, een lange, houten designtafel met metalen poten.

En een stoel met daarop een vastgebonden lijk, een plastic zak over het hoofd, de tong half uit de geopende mond, en ogen die naar nergens keken.

Een goede honderd kilometer naar het zuidoosten, in hartje Brussel, scheerde op hetzelfde ogenblik een kokmeeuw met een duikende vliegbeweging rakelings langs een krijsende kleuter op het Sint-Katelijneplein en landde op nauwelijks tien centimeter van het half opgegeten ijsje dat het jongetje had laten vallen. Toen de moeder van het kind doorhad waarom het huilde, verdween de donkerrode bek van de meeuw al diep in de stracciatella.

Tien meter verderop zat Liese Meerhout, zevenendertig jaar oud en commissaris bij de Brusselse moordbrigade of de 'Crim', zoals haar eenheid werd genoemd, op een bank en hield haar gsm stevig in haar vuist geklemd. Ze voelde dat haar oksels vochtig waren. Er was overduidelijk regen en onweer op komst, het leek haar of de hele stad lag te puffen onder een gigantische terrasluifel die gedurende weken stiekem de neerslag had opgevangen en zo bol stond dat de minste aanraking golven van water over de stoffige trottoirs kon doen uitstorten. Ze zag de krijsende peuter, ze zag de meeuw zich te goed doen aan het gevallen ijsje, maar ze keek dwars door beide heen. Haar hart sloeg in haar keel van opwindning en blijdschap; tegelijkertijd voelde de angst aan als een grote wurgende klauw die haar het ademen moeilijk maakte.

Toen Liese dacht dat ze eindelijk voldoende moed bij elkaar had geraapt, drukte ze op een sneltoets van haar toestel.

'Hé daar!' riep haar moeder. 'Da's leuk, dat je me even belt, hoe is 't?'

'Dag mamma.'

Die twee woorden waren genoeg.

'Wat is er, meid? Wat scheelt er?'

Liese snikte en zuchtte tegelijkertijd.

'Ik ben zwanger', zei ze.